

[Thomsen.]

om, at Statsministeren trods Forsikringer og Erklæringer af Dags Dato vil være modtagelig for sunde og saglige Anskuelser som dem, der har fundet Udtryk i Knud Korsts Afhandling.

Olufson: Det var med Interesse, at jeg saa det ærede Medlem Hr. Holstein og nu sidst det ærede Medlem Hr. Thomsen betræde Talerstolen, fordi jeg troede, at nu skulde vi faa et virkeligt Saneringsforslag at høre. Det ærede Medlem Hr. Holstein bebudede, at om en Tid saa kom der noget, der var virkelig godt, men vi fik ikke Lov til at kigge i Posen endnu. Det ærede Medlem Hr. Thomsen benyttede sin Tid til at citere en Del af Knud Korsts Pjece. Det havde været bedre, hvis de ærede Medlemmer havde fremsat positive Forslag som Modtræk mod de positive Forslag, der foreligger her.

I øvrigt skal jeg ikke forlænge Debatten, og jeg havde ikke taget Ordet, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Krag havde gjort mig opmærksom paa, at jeg havde benyttet et fejlt Tal. Det var ikke, fordi jeg vilde benytte dette Tal med en eller anden Hensigt for Øje. I Stedet for det Tal, som jeg skulde have taget, 54 pCt. af Ejendoms-skylden for Gælden i 1909, kom jeg til at sige 42 pCt. Men Slutningen var, at i 1926 var Gælden 67,5 pCt. af Ejendomsskylden, den var med andre Ord steget 13,5 pCt. i den Tid. Og saa gjorde jeg endvidere opmærksom paa, at det Procenttal, som man regnede med nu, absolut var for lavt, fordi Prioriteringen alene ved Handel, som oplyst i Vinding Kruses Beretning, i Tiden 1926—32 er steget 133 Mill. Kr. Og jeg gjorde opmærksom paa, at ved den 6te almindelige Vurdering i 1927 blev Vurderingen paa Landbrugsejendomme sat 10 pCt. ned; det samme gentog sig i 1932, den er med andre Ord sat 20 pCt. ned samtidig med, at Gælden er steget for den Del af Ejendommene, der er solgt, med 133 Mill. Kr., og derfor vil jeg hævde, at de 67,5 pCt. ikke gælder nu, men at det er et langt større Beløb, som Gælden dækker over Ejendomsskylden.

Krag: Af den højtærede Handelsministers og den højtærede Landbrugsministers Udtalelser fremgaar det, at man ikke kan vente i synderlig Grad at finde aabent Øre for den Erhvervspolitik og den økonomiske Politik, som mit Parti mener er en afgørende Faktor i den Saneringspolitik, som det er nødvendigt at føre. Det er beklageligt, thi en forbedret Smør- og Margarineordning med

en Reduktion af Margarineproduktionen ned til Halvdelen og en Prisordning, som for Smørret gav i det mindste Produktionsprisen, en bedre Kød- og Kornordning og en dertil knyttet forbedret Svineordning vilde i væsentlig Grad bedre Situationen og være af større Betydning for Rentabiliteten end Rentenedsættelsen. Her er slet ikke Tale om Betingelser, som det er saare svært at opfylde, nej, her er kun Tale om en Videreførelse af Ting, som Regeringen paa et tidligere Tidspunkt har givet Tilslutning. Og hvem ved? Det kan være, det endnu en Gang kan lykkes at gøre Situationen saa hed for de højtærede Ministre, at de ikke kan nære sig længere, og hvis det skulde lykkes eventuelt ved forenede Kræfter fra Kredse, som staar uden for Regeringsblokken, vilde vi hilse det med Tilfredshed.

Jeg vil sluttelig sige til den højtærede Minister, at jeg kan forstaa, at Det radikale Venstre og Socialdemokratiet ikke blander sig i hinandens Programmer. Det er ogsaa overflødig, de er jo skrevet, før Ægteskabet blev indgaaet, men her staar vi over for et socialdemokratiske Arbejdsprogram for den nærmeste Fremtid, et Program, som i væsentlig Grad afviger fra det Program, de to Partier skrev i 1929, og derfor er jeg gaaet ud fra, at Det radikale Venstre er enigt med Socialdemokratiet i dette Arbejdsprogram for den nærmere Fremtid. Hvis dette ikke er Tilfældet, vil det være interessant at faa det fastslaaet gennem en Udtalelse af den højtærede Minister.

Jeg lykønsker ham i øvrigt til, at han slap ud af det Hængedynd af Ufinhed, som han var i Færd med at løbe vild i, med nogenlunde tørre Fødder. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dette, men blot sige til den højtærede Minister, at naar han siger, at Spørgsmaalet om Rentabilitet er et Spørgsmaal om Gældsbyrde og Forrentningsbyrde, og taler om min manglende Logik i saa Henseende, har Ministeren ikke Ret.

Det, Spørgsmaalet er om, naar Talen er om Gældssanering, er om Erhvervets Indtjeningsmuligheder, om Gældens Størrelse og Rentefoden. Naar det er afgjort, hvor stor Erhvervets Bæreevne er, hvor høj Indtjeningsvevnen er, hvor langt man i saa Henseende kan naa, hvor langt man kan bringe Rentefoden ned — og derfor indgaar Renteproblemet som afgørende Led i det hele —, saa først kan man afgøre, hvilken Del af Gælden der kan bæres, og hvor stor en Del der maa afvikles, og hvorledes dette lader sig gøre uden større Uret over for den enkelte, end Situationen nødvendigvis frem-